

Erling Simonsen:

Stig á leiðini

tíl Iqaluit í Baffinoy í NUNAVUT

FYRIREIHING

»Ja, eg var í Kanada í summar.«

»So, var tú tað?«

»Ja, eg var og vitjaði heiggja mín – hann býr í Halifax.«

Eg hevði staðið eina góða løtu við lúkuna í bankanum, meðan hon innan fyri diskinn við pappirum upp um bæði oyru royndi at fáa skil á peningaviðurskiftum mínum.

Í vikur hevði eg roynt at fyrireika meg til hesa ferðina til Kanada, sum eg skuldi fara saman við konu míni.

Vit høvdu gjørt av, at at fara vestur um hav at heilsa upp á dóttur okkara, versonin og báðar abbasyninar. Satt at siga, so má eg viðganga, at eg mundi ikki verða so nøgv fyrri at fara hesa longu ferð.

Eg veit ikki reiðiliga, um

tað bara eri eg, sum er ein sovorðin heimfóðingur, ella um onnur hava tað upp á sama máta sum eg. Men tað var ikki sørt, at eg stúrdi eitt sindur fyrri ferðini.

Og hví?

Ikki tí, at eg hevði ikki verið í Kanada fyrr – fyrri tveimum árum síðan var eg og heilsaði upp á tey. Men tá búðu tey í Ottawa og hann er langt suður í gíjgnum. Samanborðið við Europa liggur hann á hædd við Frakland sunnan fyri París.

Mundi tað kanska vera av tí, at nú skuldu vit heilt norður ígjøgnum í Kanada – heilt norður til ís- og kavaoyðina norðuri í Baffinoy? Kanska.

Men, ið hvussu var ella ikki, so hevði konan gjørt avtalu við eina ferðaskrivstovu um ferðaseðlar og hevði eisini goldið fyrri teir – hon hevði fingið teir fyrri

ein sera lagaligan prís – so nú stóðu vit har – eingin vegur aftur.

Har stóð eg framman fyrri lúkuna, hon við kekkum í hópatali og eg at skriva undir kekkarnar.

Sjálvandi hevði eg verið ov seinur á sjóvarfallinum at biða um FR- kort.

Tað kundi eg ikki fáa fyrr enn mánadagin, og vit skuldu fara av stað henda sama mánamorgunin. Har var einki at gera.

Aftan fyrri meg var komin ein langur hali av fólki.

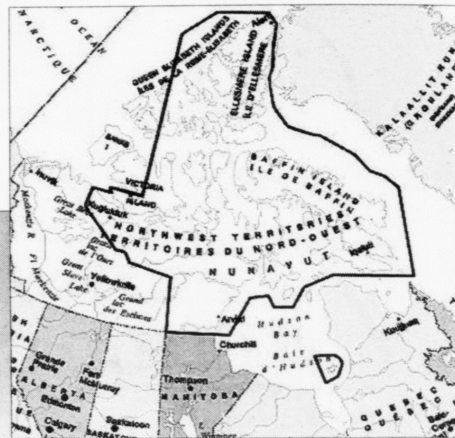
Eindir tveir, triggir mans – sjómenn – lagið var gott, royndu at arga:

»Eg kenni teg. Og tú kennir meg – ja kanska betur enn eg kenni meg sjálvan.«

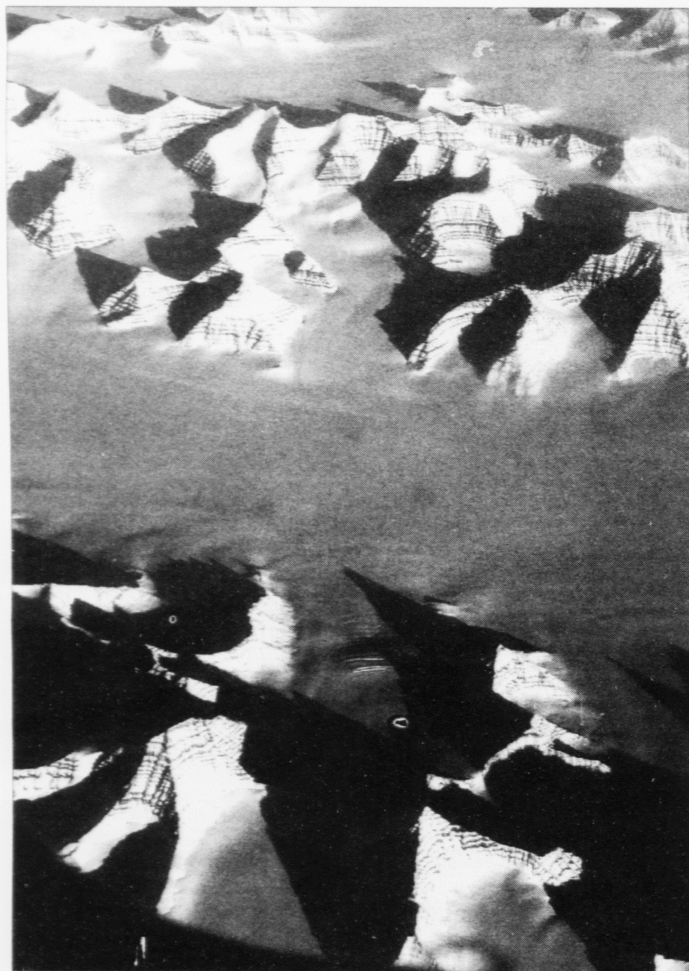
Royndi at lata sum einki.

»Góðu tit – verið eitt sindur friðarligir.« royndir hon at sissa teir.

1. partur

Erling Simonsen og dótturin Rannvá, ið er búsetandi í Nunavut

Útsýni úr flogfarinum

Eg fekk tað, sum eg hevði biðið um – so og so nøgv í reiðum peningi og tað og tað í ferðakekkum – jú tað ráddi um, eisini at hava kekkar við sær, tí pening kanst tú missa. Missir tú ferðakekkarnar, ella verða teir stólnir, so kanst tú altíð geva boð um at steðga útgjaldingini – bara tú minnist til, ikki at goyma eitt ávíst skjal saman við kekkunum.

Jú, alt er so sera einfalt. Eg takkadi fyrri meg og fyrri sýnt beinasemi.

Ikki fyrr enn eg var komin útum, kom eg í tankar um, at eg eisini skuldi flyta nøkur oyru á eina aðra konto – eg innaftur – tá var halin av fólki gott og væl tiggju ferðir longri, enn tá eg sjálvur stóð har...

LOYSA FRÁ LANDI
Mánadagin um middagsleitið.

Endiliga sótu vit har. Tað, sum eg hevði droymt

um í vikur og mánaðir. Tað, sum eg valla vildi trúgva, mundi fara at ganga upp.

Satt var tað – vit sótu har bæði lið um lið skorðað næstan heilt fóst millum viðføri, stólar og borð.

Endiliga vóru allar sorgir lagdar aftur um bak. Nú var, ið hvussu var, ov seint at koma í tankar um nakað, sum var gloymt.

Tað er kanska her, ið hundurin liggur grivin.

Kanska liggur loyndómurin við at halda »feriu« just fjaldur í hesum – at loysa frá landi – og at vita, at tú kemur ikki at landi aftur, fyrr enn »ferian« er at enda komin.

Nú vit í dagliga gerandislinum hava tikið upp á okkum so nógvur skyldur og uppgávur, at vanligi arbeiðsdagurin røkkur ikki til, so verða vit til endans noydd til bæði at renna skjótari og at renna longur út á kvöldið og mangan út

á náttina fyrri at fáa alt at ganga upp.

Tá ið so alt hetta heldur ikki er nógv mikið fyrri at náa alt, so leypur tú út í ymsar tøkniligar hentleikar í upp- aftur stórri tali, enn tú annars ert noyddur til. – Og tú spinnur teg – og verður spunnin inn í eina stórri og stórri fløkju. – Og av hesum kanst tú renna teg fastan.

Tess meiri press, tess meiri stress.

Tað man vera hetta, sum eyðkennir hetta nýggja lívið – tíðin røkkur ikki til.

– pengarnir røkka ikki til alt tað, sum vit ynskja okkum, og sum vit halda, at onnur vænta av okkum, – foreldur mugu bæði arbeiða yvir háls og herðar, – børn mugu flytast/koyrast í vøggustovu, barnagarð, skúla, til tímar í hesum og hasum ítróttargreinum, til avtalur av ymsum slag og til mantt annað.